

ΚΡΑΥΓΗ

ΤΟΥ ΕΚΠΗΘΕΟΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΡΙΤΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΥΠΟ Μ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑΙ Δραχ. 5

ΕΞΑΜΗΝΟΙ » 3

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Φραγ. 10

» 6

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΣΙΣ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ὁδὸς Ἀγίου Ἀνδρέου

ΓΡΑΦΕΙΑ : ἔναντι ὁμωνύμου Ναοῦ

ΗΛΘΕΝ, ΕΙΔΕ & ΑΠΗΛΘΕ

Ἡ Βουλὴ ἦλθεν, εἶδε καὶ ἀπῆλθε.

Ἡ ζῶὴ τῆς διήρκεσεν ἡμίσειαν ὥραν. Δὲν ἐλάλησε γρύ. Μόλις ἤκουσε τὸν ἀγασμόν, ἂν τὸν ἤκουσε καὶ αὐτόν.

Τὸ Σύνταγμα τοῦ 64 ὥριζεν ὄριον διαρκείας μεταξὺ τριῶν καὶ ἑξ μηνῶν.

ποσὰ Ἑγγλέζικα, τὰ ὁποῖα ἰσοδυνάμουν μὲ τὰ ἰδικὰ μας Ἑλληνικά. — Ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανά.

Κοινοβουλευτισμὸς μὲ δεκάμηνον σιωπὴν, εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κατ' ἔτος μένει κλινῆρης ἐπὶ 10 μῆνας καὶ

ἀνόρθωσις καὶ τὸ Σύνταγμά της.

Καὶ ἦλθον αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ κατηγορήσουν τοὺς ἄνδρας τοῦ 64 διὰ τὴν ψήφισιν τοῦ τότε Συντάγματος.

Μήπως οἱ νάνοι δὲν εἰρωνεύονται πολὺ λάκκους τοὺς Γίγαντας;

Εἰς δύο σημεῖα συνηντήθησαν οἱ βουλευταὶ τῆς ἐλευθέρως καὶ οἱ βουλευταὶ τῆς αὐτονομίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς

ΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑΙ ΕΔΡΑΙ

Ο Κ. Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ

Ἐγγράφη, ὅτι τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον διεσκεύθη ἐπὶ τῆς πληρώσεως τῶν κενῶν ἐδρῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀγνοοῦμεν τὰς ἀποφάσεις τῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἔδραν τῆς Βυζαντινῆς τέχνης καὶ Ἀρχαιολογίας ἔχομεν ὠρισμένην γνώμην ὡς πρὸς τὸν ὑποψήφιον κ. Γ. Λαμπάκην.

Πρὶν ἀναφανῇ ὁ κ. Λαμπάκης ὁ κλάδος οὗτος ἦτο τελείως ἄγνωστος ἐν Ἑλλάδι. Ὁ κ. Λαμπάκης δι' ἔργων, μελετῶν, περιγραφῶν τὸν ἀνέστυρεν ἐκ τοῦ ἀγνώστου. Οἱ Ἕλληνες ἔμαθον διὰ τῶν ἐργασιῶν του, ὅτι ὑπάρχει Βυζαντινὴ τέχνη καὶ ἀρχαιολογία, ποία εἶναι αὕτη καὶ εἰς ποία μνημεία σώζεται. Δὲν διεφώτισε μόνον δι' ἔργων σαφῶν καὶ ἐπιστημονικῶν τὸν σπουδαῖον τοῦτον κλάδον τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀδαμάστου δράσεώς του, συνετέλεσεν εἰς τὴν διάσωσιν καὶ συντήρησιν τῶν λειψάνων τῆς Βυζαντινῆς τέχνης ἡ ἐργασία του ἀριθμεῖ περίοδον τριακονταετῇ καὶ ὁ πίναξ τῶν δημοσιευθέντων ἔργων του ἡμπορεῖ ἄνευ ὑπερβολῆς νὰ καταλάβῃ τοῦλάχιστον τέσσαρας στήλας μεγαλοσχήμου ἑφημερίδος.

Καὶ ὅλα ταῦτα ἔργα σοφὰ, ἐπιστημονικά, διαφωτιστικά καὶ ἀποκαλυπτικά.

Οἱ Εὐρωπαῖοι εἰδικοί ἐπιστήμονες δὲν τὰ ἀναφέρουν μόνον εὐφῆμως, τὰ θαυμάζουν καὶ τὰ χαρακτηρίζουν ὡς ἔργα βεβαίως ἐπιστήμης καὶ δριμυτάτης κρίσεως.

Ὁ Καθηγητὴς τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς τῆς Ἐρλόγγης Κραους κρίνει τὴν περὶ τῆς Μονῆς τοῦ Δαφνίου μελέτην του ὡς πολὺτιμον συμβόλῃν εἰς τὴν εἰκονογραφίαν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης.

Ὁ εἰδικὸς Καθηγητὴς Sihulze ἐν μακρᾷ βιβλιογραφίᾳ ἐκφράζει τὴν λύπην του, διότι ἡ Χριστιανικὴ ἀρχαιολογία τῆς Ἀνατολῆς εἶναι βιβλίον ἑπτὰ σφραγίσιν ἐσφραγισμένον, ἐξαίρει τὴν συγγραφὴν τοῦ κ. Λαμπάκη ὡς διδασκτικωτάτην, τὸν δὲ Λαμπάκην τὸν μόνον κατ' ἐπιστήμην γνώστην.

Ἡ Γαλλικὴ «Ἐπιθεώρησις τῆς Χριστιανικῆς τέχνης χαρακτηρίζει τὸ ἔργον, ὃ ἀνέλαβεν ὁ Λαμπάκης *très savant atraction*, ὁ δὲ

τὸν μόνον κατ' ἐπιστήμην γνώστην.

Ἡ Γαλλικὴ «Ἐπιθεώρησις τῆς Χριστιανικῆς τέχνης χαρακτηρίζει τὸ ἔργον, ὃ ἀνέλαβεν ὁ Λαμπάκης *très savant atrage*, ὃ δὲ Λαμπάκης ὀνομάζεται, ὁ πρῶτος ἐν Ἑλλάδι ὅστις τὰς περὶ Χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας μελέτας ποιεῖται μετὰ θερμότητος καὶ *enthousiasme vraiment scientifique*. Τὰ ἔργα τοῦ Λαμπάκη περιποιοῦν τιμὴν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἄλλας μελέτας καὶ περιγραφὰς ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς κρίνει *dela plus haute importance*.

Τὸ περιοδικὸν «*L' Italo—Ellsno*» ἐπαινεῖ τὴν εὐρύτητα τῶν μελετῶν τοῦ Λαμπάκη καὶ τὴν βαθεῖαν γνώσιν τῆς ὑποθέσεως καὶ τῆς Χριστιανικῆς γλώσσης.

Διάφορον γνώμην δὲν ἔχουν Οὐγγροι, Ρῶσοι, Γερμανοὶ καὶ Ἱταλοὶ Καθηγηταὶ κρίνοντες τὰ διάφορα ἔργα τοῦ κ. Λαμπάκη ὡς σοφώτατα καὶ ἐπιστημονικώτατα.

Διάφορος δὲν εἶναι καὶ ἡ γνώμη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεβλήθη ἡ αὐθεντία καὶ ἐπιστημονικότης τοῦ κ. Λαμπάκη. Καὶ ποία ἐπαρχία καὶ ποία πόλις καὶ ποῖον χωρίον δὲν τὸν εἶδε τρέχοντα καὶ μελετῶντα τὰ ἐρείπια καὶ λείψανα τῆς Βυζαντινῆς περιόδου καὶ ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῆς διασώσεώς των, διδάσκοντα, νοουθετοῦντα, διαφωτίζοντα τὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνοπαίδων;

Σήμερον, ὅτε ἡνοίχθη ἔδρα τῆς Βυζαντινῆς ἀρχαιολογίας παρουσιάζονται τινες ἀντιπαραγ-

γέλλοντες τὴν ἔδραν. Δὲν ἀπορροῦμεν. Ἡ φι-
λοδοξία εἶναι τὸ ἀγρυπνώτερον τῶν αἰσθημάτων.
Ἄλλὰ ποῦ ἦταν αὐτοί, ὅταν ὁ Λαμπάκης ἀ-
νέπτυσσε τὸν ἀδάμαστον ἐκεῖνον ζῆλον καὶ τὴν
πολυγοαφωτάτην ἐργασίαν του;

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐπὶ τοιούτων περιπτώ-
σεων διετύπωσε παραστικωτάτην παροιμίαν.

**Ἄλλοι σκάδουν καὶ κλαδεύουν
καὶ ἄλλοι πίνουν καὶ μεθοῦν.»**

Αὐτὸ συμβαίνει καὶ σήμερον. Ἐσκαψε καὶ
ἐκλάδευσε ὁ Λαμπάκης. Ἄλλοι ζητοῦν νὰ κα-
θήσουν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἡ Κυβέρνησις ἀποδίδουτα δικαιοσύνην εἰς
τὴν ἐπιστημονικὴν ἀρετὴν δὲν πρέπει νὰ δι-
λιάσῃ. Ἄς μὴ παραπέμψῃ τὸ ζήτημα εἰς τὴν
Σχολήν. Δὲν θὰ ὑπερισχύσῃ ἡ ἐπιστήμη. Ἄλλ'
αἱ συμπάθειαι, αἱ κλίκαι καὶ τὰ πάθη. Ἐχο-
μεν πεῖραν τῶν τοιούτων μακράν. Ἡ Κυβέρ-
νησις ἔχει ὑπ' ὄψιν τῆς τὴν κρίσιν τῆς ἐπι-
τροπῆς. Ἐχει γινῶσιν καὶ τῶν προσώπων. Ἄς
κροτήσῃ τὸ ζήτημα δι' ἐκυτὴν καὶ ἅ; ἐνεργήτῃ
ὅ,τι ἐπιβάλλει τὸ καθῆκόν της καὶ τὸ συμφέρον
τῆς ἐτιστήμης, ἡ τιμὴ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ
ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ Ἔθνους. Ἄς συμβαδίσῃ ἐ-
ναρμονίως ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ κοινὴ συνεί-
δησις.